

POJEZNIK (1) *sb m*

pojeznik *a. pojeźnik, [pojezdnik].*

o prawdopodobnie jasne (tak w po-), e prawdopodobnie pochylone (tak w jezdny).

pl G pojeźnik(o)w. ◇ [A pojeźniki.]

SI stp, Cn, Linde brak.

1. *Wiosło: Triremis Navis oblonga est; tres habens remorum ordines – Okręt otrzech rządziech poieznikow. Calep 1087b.*

2. *[Przyjezdny, podróżnik: ⟨...⟩ viatores poyeſzdnykŷ/ kupce TomZbrudzBrul Gen 37/25.]*

3. *[Prawdopodobnie: Poborca (z rus. pojezdnik): Ktemn [!] wŷzythkie pojezniki, ktorzi zamku przedtŷm fluzili [...] ku themn [!] mŷaſthu [tj. Włodzimierzowi] naŷzemn [!] ŷ pod prawo Maŷdemburſkie nadaŷemŷ MetrKor 1582 129/128v, 129/129.]*

Synonimy: 1. drygawka, paczyna, rudel, wiosło; 2. podróżnik, wędrownik; 3. poborca.

Cf POJAZDA, POJEZANIA

ZCh